

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 35. Mt. XVII

Rugpiūcio-Aug. 28, 1937

XV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

L E K C I J A

Gal. 5, 25-26; 6, 1-10.

BROLIAI, Jei gyvename dvasia, tai dvasia ir elgimės. Negeiskime tuščios garbės, vieni kitus pykindami, vieni kitiems pavydėdami. Broliai, jei žmogus ir įpultų netikėtai į kokią nuodėmę, jūs, kurie esate dvasiniai, pataisykite tokį, laikydamies romumo dvasios. Atsižvelgk pats į save, kad ir tu nebūtumei gundomas. Nešiokite kits kito naštas ir taip įvykinsite Kristaus įstatymą. Nes jei kas tariasi esąs šis tas, nors jis yra niekas, tas pats save apgaudinėja. Tegul kiekvienas iširia savo darbą, ir taip jis tu-

rės garbės, tik pats sau, bet ne prieš kitą. Nes kiekvienas neš savo našta. Kas mokiamas žodžio, tegul teikia visų savo gėrybių tam, kurs jį mokina. Neklyskite: Dievas neleidžia tyčiotis iš savęs. Nes ką žmogus sėja, tai ir pjaus. Kas sėja savo kūne, tas pjaus iš kūno pagedimą; kas sėja dvasioje, pjaus iš dvasios amžinąjį gyvenimą. Taigi, darykime gera ir nesiliaukime, nes savu laiku pjausime, jei nebūsime pailsę. Todėl kolie turime laiko, darykime gera visiems, labiausiai gi tiems, kurie yra iš tikėjimo šeimos.

E V A N G E L I J A

Luko 7, 11-16.

ANUO METU, Jėzus ėjo į miestą, kurs vadinasi Naimas; draug su juo ėjo jo mokytiniai ir skaitlinga minia. Prisiartinant jam prie miesto vartų, štai buvo išnešamas numirėlis, vienatinis sūnus savo motinos, o ta buvo našlė; draug su ja ėjo didelė miesto minia. Pamatęs ją Viešpats, gailestingumo

sujudintas dėliai jos, jai tarė: Neverk. Ir jis prisiartinio ir prisilietė neštuvų. (Tie gi, kurie neš, sustojo.) Tuomet jis tarė: Jaunikaiti, sakau tau, kelkis. Numirėlis atsėdo ir ėmė kalbėti. O jis atidavė jį jo motinai. Visus apėmė baimė, ir jie garbino Dievą sakydami: Didis pranašas kilo mūsų tarpe, ir Dievas aplankė savo tautą.

Kodėl Dievas Atmeta Nekurias Mūsų Maldas

Bastūnas

PARISIEJUS, stovėdamas, taip pats sau vienas meldėsi: "Dėkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės, plėšikai, neteisūs, svetimoteriai, taip pat, kaip šitas muitininkas. Aš pasninkoju du kartu savaitėje, duodu dešimtinės viso, ką turiu." Na, pažiūrėkime dabar, kodėl ta parisiejo malda taip mūsų Viešpačiui nepatiko. Parisiejus, tiesa, atėjo melstis; bet kaip!? Jisai atėjo ne melsti Dievą, neprašyti malonių. Ne! Jam nieko netrūko; jis nieko nebuvo reikalingas! Jis jau ir taip gana geras, kad kokie jau ir sparnai jam ims sprogti! Čia nemanoma neigti ar su pašaipą žiūrėti į dėkavonės maldą. Ne. Dėkavonės malda, tai kiekvieno žmogaus pareiga, prievolė. Pats Kristus tą pareigą mums įskiepijo. Bet Dievui už Jojo taip

maloniai suteiktas mums malones, tai vienas dalykas, o didžiutis, girtis Jam, kad būk mes Jam taip reikalingi, būk tiek daug gero Jam darą, taip pasekmingai Jojo pradėtąjį darbą dirbą, tai visai kito plauko paukštis. Viena yra prisipažinti savo menkumą, savo silpnumą, beskelbdami ir beaukštindami Dievo gerumą, Dievo geraširdystę; o visai kas kita aukštintis, lygindami save prie kitų, kurie, mūsų nuomone, nieku gyvu negalį mums prilygti.

Visa tai, kas buvo parisiejaus pasakyta, iš tikrųjų, buvo tiesa. Be abejonės tiesą sakė, kad jis pasninkaujas kas antradienis ir ketvirtadienis, nors jam privalu, sulyg įstatymais tik vieną kartą į savaitę pasninkauti, be abejonės tiesą sakė, kad duodas dešimtinės viso, ką turis, nors įstatymai reika-

laują vien tik lauko vaisių dešimtines. Taip gi galimas daigtas ir visai suprantamas dalykas, kad muitininkas buvo kaltas, buvo visose tose nuodėmėse paskendęs, kuriomis parisiejus jį kundė Dievui ir save teisinosi, gūrėsi nėsas, kaip kiti žmonės. Muitininkas, kaip istorija mums parodo, buvo visų nenkenčiamas, visų vengiamas, visų smerkiamas, nes jo darbas buvo muitas, taksai rinkti Romos imperijai. Matydami jo nepatrauklų, bet be galo pelningą darbą, ir jo vyresniųjų godumą, ir susipažindami su kitais, jo plauko agentais, lupikais, plėšikais, žmonių išnaudotojais, aiškiai suprantame, kodėl muitininkas nedrįso nei akių pakelti. Na; jeigu visa tai, ką parisiejus sakė buvo šventa teisybė, jeigu jis, iš tikrųjų, dusyk tiek pasninkavo, daug daugiau davė, negu buvo reikalaujama, jeigu jis tiek gera darė, taip save valdė.....ir mes neturime jokio pagrindo apie tai abejoti.....tai kur jo kaltė, kam jis prasikalto, kodėl užsitarnavo tokius skaudžius pasmerkimo žodžius? Kodėl parisiejus nebuvo nuteisintas, kaip tas sukčius, žmonių išnaudotojas muitininkas? Ar jo geri darbai nuėjo veltui, ar jie jį pasmerkė, pažemino?

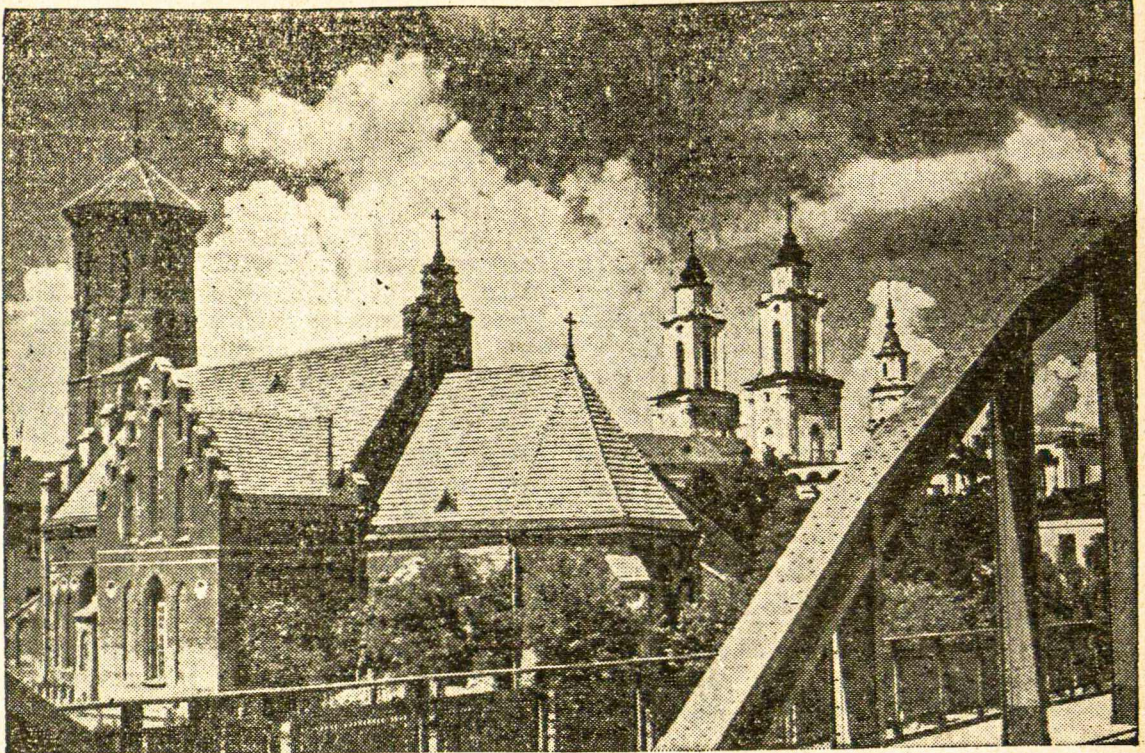
Nors visa tai, ką parisiejus sakė, kuomi save aukštinosi, kuomi muitininką žemino, buvo šventa tiesa; vienok jo išvada iš visa to klaidinga, iškraipyta. Vietoj prašius Dievo malonių ir susimylėjimo, jis atėjo kitus skūsti, kitų silpnumus Dievui pasakoti. Vietoje pasinaudojus savo dorybėmis ir savo gerais darbais daugiau malonių sau nuo Dievo išsiprašyti, save ir savo gyvenimą patobulinti, jis savę teisinosi, savę aukštinosi, gūrėsi ir kitus apšnekėjo, peikė ir apkalbėjo. Toks parisiejaus pasielgimas mums, be abejonės, juokingas; mes, paskaitę jo pagyru litaniją, gal saldžiai nusijuoksime ar bent nusišypsosime, ir vesimės kur kas kuklesniais ar bent supratlyvesniais, ir sakysimės jokiū būdu negalį taip pasielgti. Bet turime atsiminti, jog šitas Kristaus prilyginimas taikomas ne vien tik Jo laikų žydams, parisiejams, bet taip gi ir mums, ir mūsų naudai.

Tad, kiekvienam pravartu nors dirstelėti į save, pažūrėti, kaip mums šitas prilyginimas tinkas. Ateiname į bažnyčią melstis, Šv. Mišių išklausti. Ar mes niekadaš nepasidairome pamatyti, kas yra bažnyčioje, ar teisingiau pasakius, ko nėra bažnyčioje? Ar ne kartą, bent mintyje, apkalbinėjame esančius ar neesančius bažnyčioje? Ar ne kartą lyginame save prie kitų ar kitus prie

savęs, ir beveik visados kitų nenaudai, o savo paaukštinimui? Gal visa tai, ką žinome, ar manome žiną apie savo artimą yra šventa tiesa, vienok, mūsų išvada neteisinga, melaginga ir to pat pasmerkimo verta. Juk ir parisiejus teisybę sakė ir manė, o matote, kaip Kristus jį pasmerkė. Ateiname į bažnyčią melstis, ne teisti; prašyti, ne didžiuntis; skūstis, ne skūsti. Mūsų malda vien su Dievu. Ateiname pasišnekėti su savo Viešpačiu apie svarbiausiąjį savo gyvenime dalyką — savo sielos išganymą. Jeigu mes apie tai su Juoju kalbėsime, neturėsime laiko nei artimui nei jo trūkumams. Jo silpnybės tai jo reikalas. Kas mums darbo! Kad mes nors kaip suprastume, nors suvoktume, kas mes esame ir kas Dievas, kokis būtų mūsų elgesys, kaip mes pasielgtume Jojo namuose! Vien tik kuklumas, gerbiamieji, yra šventa tiesa, visa kita melas ir melo tėvas! Atėję melstis, turime prisiminti savo menkumą, savo nevertingumą, savo tuštumą, nes manyti apie ką kita, melas, tikras ir grynas melas. O tarpe tų, kurie amžinai ištremiti iš Kristaus karalystės randasi ir "kiekvienas mėgstas ir daras melagystę."

O dabar, dirstelkime į antrą Kristaus prilyginimo pusę; ir pažūrėkime, kas reikalinga, kad mūsų maldos būtų, kaip to muitininko, priimtose, ir kad mes, kaip jis, būtume nuteisinti. Visai nėra reikalo giliai knistis ar toli ieškoti, nes kad ir paviršutiniai, skubiai perskaitę prilyginimą, matome jog dvi visa vyraujančios dorybės gumšo tame Kristaus pamokyme, būtent, nusižeminimas ir susikrimtimas.

Nusižeminimas, tai mūsų Viešpaties miliausioji dorybė, kiekvieno krikščionio tobuliausioji dorybė, tai dorybė, kurios tobuliausias pavyzdys ne kas kita, kaip Pats Kristus. "Mokinkitės iš manęs, nes aš romas ir nuolankios širdies." Tai pradžia ir pabaiga krikščioniškos tobulybės. Dieviškoji Meilė mums neatsiekama be nusižeminimo, be nuolankios širdies. Negalime namą statyti be pamato, be pagrindo, o nusižeminimas tai viso šventumo, viso tobulumo pamatas. Be nusižeminimo visas mūsų dievotumas, visas maldingumas ne kas kita, kaip vien gryna veidmainystė. Ir kaip su mūsų gyvenimu ir maldingumu aplamai, taip ir su mūsų maldomis. Mūsų maldos tiek priimamos, tiek išklausomos, kiek jos nuolankios ir kuklios ir kiek mūsų širdys nužemintos ir Dievui prirengtos. Malda to, kuris nusižemina, pačias padanges pervers ir beveik ver-

Vienas iš seniausių Lietuvos architektūros paminklų Kaune — Vytauto Didžiojo bažnyčia, kurioje palaidotas didysis lietuvių rašytojas Juozas Tumas-Vaižgantas. Toliau matyti bokštai Jėzuitų bažnyčios.

ste privers Dievą jos prašymo išklaudyti. Dievas taip myli kuklumą, nes kuklumas iš savo esmės teisingas. Kuklus žmogus turi būti teisingas. Kuklumas ir teisingumas taip susiję, kad viena be kito negalima nei įsivaizdinti. Dievas iš aukštybių žiūri į mus. Už tai mes turime taip nusizeminti Jojo akvaizdoje; kitaip mes įžeidžiame Jojo Dieviškąją Didybę. Kaip, tat, galime drįsti save statyti bei keltis virš kitų Jojo akvaizdoje, kai begalinė, beribė praraja skiria visus mus nuo Jojo. Tad meskime visus tokius prilyginimus, nes jiems nėra jokios vietos mūsų pasikalbėjime su savo Viešpačiu. Tikra religija, tikras tikėjimas susidaro iš sąžiningo ir sąmoningo nusizeminimo, kurio geriausią pavyzdį turime Pačiame Kristuje, kuris "pats save ištuštino, prisimdamas tarno pavidalą, pasidaręs panašus į žmones ir viršujine išvaizda rastas kaip žmogus. Jis pats save pasizemino, pasidaręs paklusnus iki mirčiai, mirčiai gi kry-

žiaus."

Šv. Povilas, apaštalas aiškina mums, kokioje kovoje šiandien visi mes randamės: "Mūsų kovos ginklai ne kūniški, bet galin-gi Dievu tvirtovėms griauti. Mes griuname sumanymus ir kiekvieną aukštumą, kurs keliasi prieš Dievo pažinimą ir pavergiamo nelaisvėn keikvieną protą, kad būtų paklusnus Kristui."

Griuname, reiškia, išdidumo ir puikumo tvirtoves, kuriomis nuo mažens apsikase, ir šiandien slapstomės; griuname savo išsi-teisinimus ir išsisukimus, kuriais iki šiol pasiteisindavome. Jeigu matome, kad mūsų maldos neišklausomos, kad josios Dievo nepasiekia, gerai apsižiūrėkime ar tik nestoka mums nusizeminimo, ar mes iš tikrųjų prašome, ar gal kartais ir mes ateiname į bažnyčią tik pasigirti, kaip tas parisiejus. O gal kartais mes ne tiek prašome, kiek reikalaujame, kad Dievas mūsų klausytų. Kaip galime tikėtis malonių, jeigu vedamės ge-

resniais už savo brolius, artimus? Juk tu pat pasigirimu mes parodome, jog mūsų artimas kur kas reikalingesnis išmaldos ir malonių negu mes patys. Už tai niekadės negalime pamiršti, kas mes esame, ir kas Dievas, ko prašome ir į ką kalbame. Visi mes gerai žinome, jog mūsų Tėvo namuose daug buveinių, bet visi kambariai, visi rūmai tik nuolankios ir nužemintos širdies žmoniems, nes "Kas save pažemina, bus išaukštintas." Amen.

Tėvas Damien — Raupsuotas Kunigas

NĖ viena senovės krikščionių kryžievių-didvyrių istorija, kurie dėl tikėjimo buvo liutų sudraskyti arba prie stulpų sudeginti, negali susilyginti su Tėvo Damien, katalikų misijonieriaus, drąsumu bei pasiaukojimu, kuris tik keletą metų atgal darbavosi raupsuotųjų kolonijoje,

Vienas visų laikų didžiausių misijonierių didvyrių, Tėvas Damien, kuris atidavė savo gyvybę už raupsuotojus, čia vaizduojamas paskutinėse savo ligos dienose.

ir pats tapo tos ligos auka, kuri palengva, bet visiškai sunaikino jo gyvybę, jam dar jaunam vyrui tebesant.

Tėvas Damien gimė sausio mėn. 3 d., 1840 m., Tremeloo kaime, Belgijoje. Jis mirė balandžio 15 d., 1889 m., Molokai saloje,

Dvidešimt trejų metų amžiaus jaunas kunigas

apleido savo namus Belgijoje ir tapo misijonierium Hawaii (miestas Hawaii salose). Dešimt metų vėliau jis pasiryžo apsigyventi tarp raupsuotųjų Molokai saloje.

Prieš jam atvykstant į Molokai, salų gyventojai (raupsuotieji) buvo tinginių grupė, be tinkamų namų gyvenimui; žodžiu — skurdingi. Per jo uolumą ir įkvėpimą, Tėvas Damien paragino nelaiminguosius statyti namus, ir taip tvarkytis, kad būtų švariau ir sveikiau.

Kaip jis raupsuotojus ramindavo ir guosdavo religiniais patarimais, taip jis jų gerove rūpindavosi ir kitais būdais. Jų palinksminimui Tėvas Damien suorganizavo

muzikalių instrumentų nepaprastai gražų orkestrą, nors ir pirštai daugelio orkestros narių buvo nuėsti. Vaidrožių nebuvo galima turėti salose, nes jis nenorėjo, kad nė joks daiktas nelaimingųjų neįvestų į nusiminimą.

Jis, rodos, nė nepastebėdavo susispietusias aplink jį žaizdotas bei biauariai dvokiančias asmenybes, ir kuomet raupsai pagaliau jį pažymėjo savo negreitai ir nerangiai mirčiai, Tėvas Damien buvo tiek labiau įkvėptas jojo draugų-liguistų suraminimui. Jam davė neišpasakyto džiaugsmo pradėti savo pamokslus žodžiais: "Mes raupsuotieji..."

Koplyčia buvo pirmas darbas, kurį Tėvas Damien pabaigė, jam atvykus į šią raupsuotųjų koloniją. Čia 800 raupsuotųjų garbino Dievą.

Laikas nuo laiko, dar prieš jam užsikrėsiant raupsų liga, Tėvas Damien aplankydavo salos oficialus Honolulu mieste reikalau-damas, kad geresnės gyvenimo sąlygos būtų suteiktos kolonijai, nors niekas nebuvo daroma iki salas pasisavino Jungtinės Amerikos Valstybės.

Tie statomų reikalavimų pagerinti gyvenimo būvį aidai ir po Tėvo Damien mirties davė atbalsį, nes ši dalyką varė pirmyn Robert Louiſ Stevenson, autorius, kuris aplankė šią raupsuotųjų koloniją ir savo raštais gynė Tėvą Damien, kuomet Honolulu ministeris kritikavo raupsuotąjį kunigą.

1936 metais Tėvo Damien palaikai buvo perkelti į jojo gimtinę, Belgiją, ir palaidoti su pagarba prigulinčia vyrui, kuris atidavė savo gyvybę, kad dvasiškai pagydžius ligą, iš kurios nėra pagijimo fiziškai.

Sveika Marija! . .

Vienas paukštelių mylėtojas, prisipratintą šnekutį buvo išmokinęs čiulbėti: *Sveika Marija*... Kartą šnekutis išskrido į sodą. Staiga, iš kur buvęs nebuvęs, šnekutį sučiupo vanagas. Pavoju pajutęs šnekutis visa gerkle pradėjo šaukti:

— *Sveika Marija!*... *Sveika Marija!* —

Sakoma, kad tokio nepaprasto šauksmo pabūgęs vanagas, paleidęs šnekutį, kuris visomis jėgomis sprukęs į kambarį. Tai Marijos pagalba neprotingam paukšteliai, kuris jos vardą buvo įpratęs kartoti šimtus kartų kasdien.

Laimė Vien Tik Eucharistijoje

Kun. A. T. (Samata)

DAR prieš gerą laiką, skirtą prasidėti koncertui, vienas iš dailiausių Paryžiaus teatrų buvo kupinai pripildytas nepaprastais ir rinktiniais dalyviais. Argi tai nebuvo skelbta ir garsinta, kad šio vakaro koncertas bus išpildytas vieno talentingiausio ir mylimiausio jaunojo menininko muziko? Tarp dailiosios lyties gražių ir patogių dalyvių, taip pat buvo daugelis ir kitų gražesnių ponių iš Faubourgo Saint-Germaino, kurios pirm keletas metų globojo ir lepino talentingą jaunuolį pianistą, kurs į trumpą laiką laimėjo garbingas viršūnes. Tuomet jos iš pavydo žvelgė viena kitai, kuomet iš pagarbos apkrovė jį visokeriopomis brangiomis dovanomis; jos net linktiniodamos pas save kvietė jį dalyvauti pokyliuose parengtuose jo pagerbimui. Tiesa, jos slaptoje kalbėjo viena kitai, kad dar neseniai jis tapo konvertitas ir yra labai uolus katalikas; tačiau jos mintijo sau ir svajojo, kad jis vis vien liksis jų mylimasis ir dievinamas stabas, kurį nepaprastas maestro Franzas Lištas dideliai pagerbė, prisiimdamas jį kaip savo privilegijuotą ir favoritą mokinį.

Ši vakarą pagarsėjusio talentingo artisto muziko meniška rendicija pasirodė labiausiai pavykusi nekaip kitais kartais. Plojimų griausmas atsiskamba po visą teatrą, kuomet, po kartotinių enkorių, garsus menininkas pasitraukia ir uždanga nusileidžia. A, kad dalyviai žiūrovai būtų žinoję, kad tai buvo jų favorito muziko paskutinis viešas meniškasis pasirodymas, jų entuziazmas gal būtų peršokęs visas ribas; o tikrumoje garsus muzikas, Hermanas Augustinas Cahen, paskutinį kartą pasirodė pasaulinio koncerto salėje, nes už scenų, nuilsęs pianistas iškietė savo rankas į maristų tėvą, kurs jam bendravo, atsiliepdamas:

“Pagaliau, visa pabaigta! Su kokiuo džiaugsmu ir laime aš skambinau mano galutinus akordus ir ant visada atsiveikinau su viešuma!”

Ir nuo to vakaro, daug laiko praėjo, ir talentingo menininko pasaulinė karjera užgeso, nes jis devėjo karmelitoniską abitą ir gyveno kaip vienuolis, ir koncertų rūmai

permainyti į tylėjimo ir vienvietės narvelį Karmeliuje.

Tačiau, kokis gi buvo tikslas dėl tos permainos? Kaip gali vienuolinis paprastas gyvenimas patenkinti tą, kurs pažino vien laimėjimus, garbes, pagarsėjimą ir linksmybes, ir pamilo menininko gyvenimo keliones ir prietikus?

Pats Hermanas Augustinas į tai duoda atsakymą. Kaip brendo į vyriškumą, jaunasis Hermanas Augustinas, nors gyvdamas garbėje ir linksmybėse, visgi patyrė neišreiškiamą pasiilgimą, liūdnumą, vienvietę. Kuomet jo garbė plito Paryžiaus aukštoje draugovėje, kuomet dienraščiai garsino jo laimėjimus, kuomet skulptoriai ir tapytojai kovėsi gauti pirmutinę garbę dėl jo paveiklų kūrimo — tarp to visa, jis sako: “Aš patyriau tuštumą ir vienvietę, kurią dažnai atjaučia tie, kurie veda palaidų gyvenimą. Tai įsiveržia į širdis tų, kurie ieško linksmybių; tai anksčiau ar vėliau užvaldo beveik kiekvieną širdį.” Jis veltui ryžosi nuraminti savo sielos pasiilgimą, ragaudamas naujų linksmybių ir džiaugsmo. Tačiau, jis jautė tą sielos tuštumą ir sąžinės griausimą didėjant, kai jis stengėsi patenkinti savo norus ir troškimus, ir juos pasiskandinti pasaulinėse linksmybėse.

Jo gyvenimo vienintėlis džiaugsmas

Kuomet apsigyveno vienuolijoje, Hermanas Augustinas rašė: “Nungi, aš vėl esu vienas, bet kaip visai kitaip atrodo. Mano vienvietė yra padalinta su Tavim, o Jėzau! Tu esi su manim mano gyvenimo visose dienose.... Ligišioliai baisi vienvietė liūdnumane darė ir vargino. Aš ieškojau distrakcijos blogoje spaudoje ir draugystėje tų, kaip aš pats.... Tačiau, dabar, aš trokštu, kad visada būčiau vienas su Tavim, o mano Dieve! Kaip paguodžianti yra ta vienvietė, kurią dalinuos su Tavim!”

Tėvas Marija-Augustinas iš Švč. Sakramento, kaip jaunas karmelitas buvo taip vadinamas po vienuolinės profesijos sudarimo spalio 7 dieną, 1850 m., ir vėliau aukėjo savo uolumą ir visas spėkas keliaujant per Europą kaip pamokslininkas. Tai buvo Švenčiausias Sakramentas, kurs įkvėpė jo

Vytauto D. bažnyčioje Juozo Tumo - Vaižganto antkapio lenta, kuri buvo įmūryta šiemet.

NACIAI PUOLA AMERIKOS KATALIKŲ ARKIVYSKUPĄ

BERLYNAS, rugp. 20. — Nacių propagandos ministerio Goebbelso laikraštis Der Angriff puola San Antonio, Tex., arkivyskupą A. J. Drossaertsą nurodymas, kad arkivyskupas “su savo aktivumu neišeitų iš savo parapijos ribų”.

Naciai patyrę, kad Texaso katalikų suvažiavime arkivyskupas kalbėdamas tarp kitko palietė ir nacių žygius prieš Katalikų Bažnyčią.

Tad Der Angriff pažymi, kad arkivyskupas einęs “Mun deleino pėdomis” ir jį puola.

Nacių jautrumas juos išduoda.

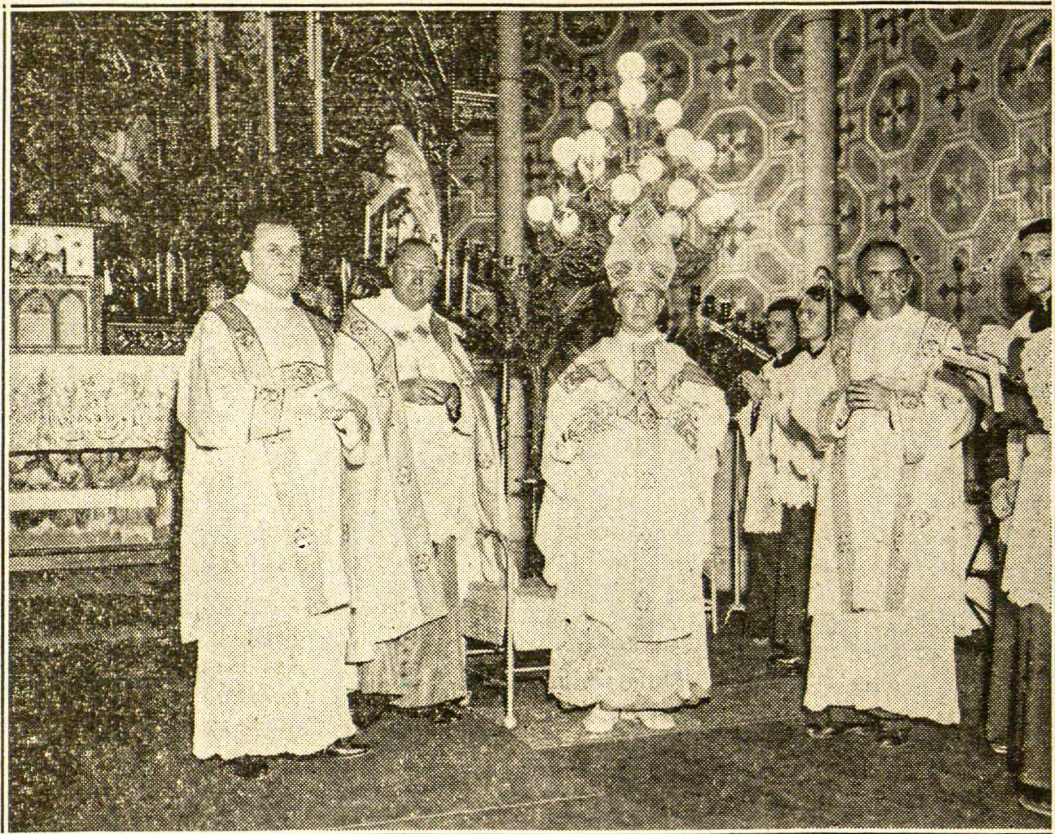
kilniausius ir galingiausius pamokslus. Ir Švenčiausias Sakramentas buvo jo žavaus pamokslu subjektas, kuomet keletas metų po atsivertimo, jis įėjo į amboną Šv. Sulpicijaus bažnyčioje ir skelbė skaitlingiems meldžionims, kurie susibūrė išgirsti jį pirmą kartą skelbiant pamokslą Paryžiuje.

Tėvas Marija-Augustinus pradėjo pamokslą nuolankiai atpasakodamas keletą detalių iš savo atsivertimo. Ir atsikreipdamas į jaunų vyrų grupę, jis kalbėjo jiems, kad gyvenęs jų gyvenimą ir dalinęs jų linksmybėmis. Jo balsui įsigalint, jis paprastais ir vaizdžiais sakiniais nupiešė savo karštą uolumą laimės ieškojime; jo tuščios pastangos rasti laimę tarp to visa, kas jį iškėlė į garbingas viršūnes, nuėjo niekais; ir skaudi tuštuma paliko jo širdyje nerealizuotų iliūzijų nuolatinį sekimą po kito kito. Jis tada pradėjo aiškinti, kas sukūria tikrąją laimę, ir sujaudinančiai kvietė savo klausytojus dailintis jo naujai rastu vienintėliu džiaugsmu. “Tik vienas Dievas gali patenkinti žmogaus širdies troškimus,” jis šaukė, ir jo žodžiai atsiskambėjo kaip Šv. Augustino aidės: “Dėl Savęs, Viešpatie, mus sutvėrei, ir mū-

sų širdys nenurimsta! Nurims ir atsilsės tik Tavyje, Viešpatie!” (Conf. Lib. I, Cap. I).

Tėvas Marija-Augustinus metaforiškai kalba apibūdino savo sielos padėtį pirmą jo atsivertimo ir krikšto. Jis vaizdavo kaip vieną naktį pamatė save einantį tarp aukštų stačių kalnų. Baisi ir nuožmi audra pakilo viršum jo galvos, ir gilioje tamsumoje jis tegalėjo su sunkuma graibytis vien nuolaidumo šonu. Žaibavimo šviesa nurodė baisią ir žiopsiančią prapultį ties jo kojomis. Pražūtis rodėsi neišvengiama. Staiga šviesos ruožas nušvietė artimos uolos paviršų, ir tarp granito jis tolumoje pastebėjo mažas auksines dureles. Tuomet, sekant jo žodžiais, “mano drąsa atsinaujino.... Vos kvėpuodamas, aš save vilkau per erškėtinius ir vašiokles, ir visas sudraskytas, sužeistas ir nusikankinęs, atėjau prie blizgančių durų, į kurias klebenau ir tuo pačiu maldavau pagalbos. Ir tuojau pasirodė Vienas spindintis nemiršamosios jaunatvės grožybė, su spindulingo majestoto išraiška Jo stebėtinoje išžiūroje. Jis paėmė mane už rankos ir įsivedė į vidų. Ir mano ausyse staiga nutilo baisi ir nuožmi audra; ir neapsakoma

VYSKUPO SVEČIO IŠ LIETUVOS LANKYMAŠIS CHICAGOJ

(Chicago Evening American klisė; Stasio Piežos dėka)

Nuotrauka padaryta Šv. Jurgio parapijos bažnyčioje (Chicagoj) per iškilmingas pontifikalines Mišias, minint Lietuvos krikšto 550 metų sukaktį. Prie atoriaus stovi (iš kairės pusės); kun. Anicetas Linkus, ŠŠ. Petro ir Povilo parapijos klebonas; J. Mal. prelatas Mykolas Krušas, Šv. Jurgio parapijos klebonas; Jo Ekselencija vyskupas Mečislovas Reinys, Vilkaviškio vyskupas koadjutorius; kun. Jonas Stankevičius; klierikas Jonas Puišis; kun. Jurgis Paškauskas, Visų Šventųjų parapijos klebonas; klierikas Stasys Laparskis.

ramybė įėjo į mano sielą. Ir malonus nusiplovimas tada gražino man sveikatą ir stiprybę. Tas nusiplovimas ne vien nutyrino mane nuo visų plėmių, kuriomis buvau suteptas, bet ir išgydė mano visas žaizdas, įkvėpė naują gyvenimą į mano gįslas, ir sugražino mano prarastą jaunatvę, tuo pačiu ant manęs išliejant puikiausią perfumą....”

Jis paskui kalbėjo apie duonos ir vyno puotą parengtą jam, kuri stebėtinai davė atnaujintas galias; ir apypasakojo sėdinčio soste savo Geradario regėjimą, ir Jį garbino angelai, serafimai ir cherubimai; ir apibūdino dangiškosios sutartinės balsą, kurį jam

kalbėjo tyriausios muzikos akrentais ir kurs jį sujaudino taip, kad liejo meilės ir atgailos ašaras.... Galutinai, jis maldavo savo Geradario jam pasisakyti Savo vardą, kad jis, vienybėje su angelais, galėtų laiminti savo gyvenimo visas dienas. “Ir Jis atsakė man: “Aš esu vadinamas Meilė, Aš esu Eucharistija, Mano Vardas yra JĖZUS!”

* * *

Hermanas Augustinas Cohen sukūrė daugelį muzikos kūrinių ir daug rašė religinėmis temomis. Tarp jo raštų yra pasilikęs dokumentas, kurį kalba apie švenčiausiąją

Eucharistiją, apie tą jo stebėtino atsivertimo priemonę ir jo gyvenimo vienintėlį džiaugsmą ir vienintėlę laimę.

Jis rašo: "Aš keliavau per pasaulį; aš mačiau pasaulį, aš mylėjau pasaulį, ir iš pasaulio aš išmokau vos tik vieną daktą, būtent, kad *jis negališ duoti laimės*. O laimės! tos laimės aš ieškojau miestuose, jos ieškoti aš ėjau per karalystes, ir jos rasti aš plaukiau per okeaną. O laimės! tos laimės aš ieškojau poezijos žavėsiuose, visatos grožybėje, gamtos šamniuose reginiuose, pasilinksminimų sukuryje, žaismių apsvaigime,

praturtėjime auksu, literatūros romanų delirijume, nesuvaldomos ambicijos patenkime, garsių vyrų namuose, aistrų ir dvasios linksmybėje... *ir laimę aš radau vien tik Eucharistijoje!*"

Tiesa, tai kilniausia išpažintis, kuri atskamba ne vienoje sieloje. Nepasotintos tuščiomis ir nesveikomis linksmybėmis, kurias siūlo pasaulis, tokios sielos žino, kur gali rasti tikrąją maistą pastiprinimui ir tikrąjį kelią amžinajai laimei jų žemiškoje kelionėje, kaip pagarsėjęs muzikas ir karmelitas kad rado, būtent, *Eucharistijoje*.

Bažnyčios Daktaras Iš Afrikos

Šv. Augustino šventei, rugp. 28 d.

SV. AUGUSTINO raštuose rasime apsiginimui ginklų prieš visokiausių eretikų, klaidatikų ir atskalūnų nusistatymus. Jo filosofiškas ir teologiškas genialumas, lyg kokia šviesa, ant aukščiausios Afrikos pyramidos pastatyta, nušvietė visus senovės laikus ir stebina mus šiame amžiuje. Jame randasi Platono gilus logiškumas, Aristotelio nuodugnus, išmoklintas supratimas, Origeno protiškas lankstumas ir Jono Auksaburnio iškaltinumas ir stiliaus švelnumas. Paprastai, tik gilūs teologai skaito šv. Tomo išdėstytas tiesas "Summoje", bet visi katalikai, poetiškumo mėgėjai ir net protestonai ryte ryja jo veikalus. Katalikų Bažnyčia paskyrė šv. Augustinui bažnyčios tėvų ir daktarų garbę.

Jo tėvai

Lapkričio 13 dieną, Numidijos provincijoje, mažame Tagestos mieste gimė Arelijonas Augustinas. Jo pagonis tėvas Patricijus užėmė garbingą vietą miestelio valdyboje, bet nebuvo turtingas žmogus. Iki pat mirties Patricijus vedė puikuolio ir gašlingo žmogaus gyvenimą. Jo žmonos, Monikos, krikščioniškas dorovingumas išprašė savo vyrui Dievo malonę ir jis mirdamas apsikrikštyjo. Monika per maldą igijo tos paslaptingos jėgos, kuri nuveikė vyro užsispyrimą prieš katalikiškumą ir vėliau išgelbėjo savo sūnų iš klaidatikų ir nuodėmės nagų. Praleisdama

visą gyvenimą maldoje ji išmeldė ir sūnui išganyimą.

Kūdikystė ir auklėjimas

Augustino ankstyvas išmokslinimas buvo krikščioniškas. Jis net buvo įrašytas į kandidatų skyrių. Kai Augustinas sunkiai susirgo, pareiškė troškimą priimti krikštą, bet liga perėjo ir visi jo geri norai išdulkėjo. Jaunojo studento gabumai iš pirmų dienų kurstė jo tėvo viltį. Togesto ir Madauroje Augustinas iškilingai baigė mokslus. Norėdamas išvystyti nuostabius sūnaus gabumus retorikos moksluose Patricijus norėjo išsiųsti Augustiną į Kartageną, kur žymūs Romos mokytojai suvažiudavo mokytojauti. Tėvo kišenė tokių išlaidų nepajėgė padengti, tai jaunas genijus pasiliko name vienerius metus iki tėvas sukaups lėšų. Per tuos metus Augustinas prašvilpė visą kūdikystės dorovingumą, nes visur, net pasilinksminiuose norėjo užimti pirmą vietą. Liuosalaikis praleistas nedorybės veiksmis.

Septyniolikos metų Augustinas stojo į Kartagenos universitetą. Tais pačiais metais jo tėvas mirė ir nepaliko sūnui lėšų mokslui tęsti. Bet atsirado turtingas Tagestos pilietis, kuris apsiėmė apmokėti Augustino mokslą. Bet Kartagenos mieste Augustinas toliau brido į baisiais nuodėmėmis. Baigęs mokslą 373 metais jis įsigilino į materializmą ir lotynų rašytojų veikalus; susirado sau ir naują pamėginą, kuris buvo tiesos ieškoji-

mas. Nuo tų metų jo išlaikymas buvo retorikoje ir mokytojavime, bet širdis filosofijoje.

Filosofijos sekėjas

Visokiausių filosofų veikalus Augustinas skaitė ir nagrinėjo. Šv. Raštas ir jo tiesos paprasčiausiais žodžiais išdėstytos jį tik pikтино ir erzino. Cicerono filosofuškumas nepatenkino jo gilaus protavimo ir ragino jį toliau gvildinti filosofijų šakas. 373 metais Manikėjų užstatytos pinklės suviliojo Augustino protą. Tai nuostabus dalykas, kad nuodugnus jo protas buvo suviliotas Manikėjaus materialistiniu dualizmu. Augustinas aiškino gyvenimo keblumus pagal Manikėjaus sugalvotas išvadas ir gynė tas kreivas tiesas per dešimt metų. Iš pradžių Manikėjaus protavimas beveik viską gerai išaiškino Augustinui. Bet vėliau, po išgilinimų į tuos išaiškinimus, jo protas pradėjo įrodinėti, kad sekdamas tokiomis išvadomis žmogus i-dėjaš išveda nelogiškai. Kaip tai gali būti du dievu — gerų darbų dievas ir niekšybių dievas — ir abu be pradžios gyvena nepri-gulmingai ir taip besipriešindami vienas kitam. Augustinas būtinai reikalavo tinkamų išaiškinimų. Tada Manikėjai nuramino jį žinia, kad Faustas, vyriausias Manikėjus, visus keblumus nušvies. Jis apsvylė. Faustus neįtikino Augustino, kuris sugriovė visus eretiko silpnus ir kreivus keblumų išaiškinimus. Po tokio nusivylimo Augustinas išvyko į Romą, kur pirmutiniai tikros šviesos spinduliai tuojau pradėjo nušviesti jo protą.

Romoje

Šventasis girdėjo, jog Romoje studentai būna palankesni ir klusnūs. Be to, Romos garbingas vardas paveikė jį, nes laimėjus visus eilėraštininkų vainikus Kartagenoje jis norėjo siekti aukštesnių garbių pasaulio žymiausiame mieste. Jis norėjo išvažiuoti be motinėlės, kuri tebeturėjo viltį, jog sūnus atsivers. Augustinas sakė motinai, jog einas į uostą išleisti savo draugą; mat, jis manė slapta palikti motiną. Bet šventa motina dalyką suprato ir sykiu su sūnumi išėjo. Tada jis prikalbinėjo ją praleisti naktį prie šv. Ciprijono karsto, nes Augustinas aiškino, kad per vėlu grįžti namo. Vėjas pakilo naktį ir Augustinas vidurnaktį laiveliu išplaukė

Romoje apsigyveno pas Manikėjus.

Pasitaikė, jog tais pačiais metais Bažnyčia buvo sušaukus nepaprastą visuotiną susirinkimą. Žymiausi vyskupai buvo susirinkę, jų tarpe buvo šv. Ambroziejus ir kiti. Po ilgos ir sunkios ligos tuoj po atvykimo Romoje Augustinas buvo galutinai įsitikinęs, jog Manikėjų atskala veda tiesiog į prakeikimą. Taip įsitikinęs jis stengėsi atitraukti ir tuos savo draugus, kuriuos pats buvo įvedęs suklydiman.

Romoje Augustinas nesulaukė pavyzdin-giausių malonių. Prieš pat pamokų pabaigą susitarę mokiniai apleido mokyklą, neužmo-kėję Augustinui už mokslą. Ieškodamas geros vietos ir algos, Augustinas apsiėmė retoriką mokinti Milane, kur vyskupu tuo metu buvo šv. Ambroziejus.

Ambroziejus atverčia

Šv. Ambroziejaus garbė pasklido po visą pasaulį. Jo išsimokslinimas ir gabumai buvo visų giriami. Milano vyskupas galėjo prilygti Augustinui savo poetišku iškalbingumu. Jo teologiškas gilumas ir filosofijų žinojimas patraukė Augustino dėmesį. Augustinas lankė Ambroziejaus viešai duodamas paskaitas, kad pasiklaudyti jo poetiškų išsireiškimų ir patirti jo iškalbingumą. Klausydamas tų paskaitų Augustino paslapčiausi priekaištai neteko pagrindų. Laipsniškai jo protavimas persimainė, bet ne tuojau tapo krikščioniškas. Kovodamas su savim ir krikščioniška šviesa, kuri pradėjo aušti jo sieloje, jis nuveikė paskutinę pagundą, kada perskaitė šv. Povilo laišką Romėnams. Augustinas vaikščiojo po daržą su mylimu draugu Alypiju. Jis sielvirtavo, nes bijojo žengti pirmyn prie naujo tikėjimo.

Tik staiga per miško tylumą jis išgirdo balsą, kuris ragino jį imti Šv. Raštą ir skaityti. Sugrįžęs Augustinas pradėjo skaityti pirmą eilę. Tai buvo paskutinės eilutės tryliktame perskyrime, šv. Povilo laiške romėnams. Perskaičius tekstą Augustinui išnyko visos abejonės. Jis pasišaukė savo draugą ir parodė jam šv. Rašto tekstą. Alypijus perskaitė minėtų eilučių sekantį sakinį ir jo abejonės išnyko. Tada jis ir draugas uoliai pradėjo rengtis prie krikšto. Per 387 metų Velykas šv. Ambroziejus ir jo kompaniją apkrikštijo. Vėliau Augustinas grįžo į Afriką.

bet motinėle, kuri sekė savo sūnų nepasiekė giminės žemės nes ji mirė Ostijoje, atsiekusi tai, ko troško.

Išventinimas

Afrikoje apsigyvenęs Augustinas vedė vieuolinį gyvenimą. Tame nuošalume jis rašė veikalus, laiškus ir tikėjimo apgynimo raštus. Artimas vyskupas Valerijus pastebėjo jo gabumus ir prašė priimti kunigiškus šventinimus. Po to, jis dar sparčiau vedė savo

kovą prieš klaidatikius ir gynė bažnyčios tiesas. Senas vyskupas ieškojo sau gero padėjėjo ir paragino Augustiną priimti vyskupo šventinimus. Eidamas tas pareigas Augustinas suradęs laisvų valandėlių dar karščiau kovojo su eretikais. Jis stojo į viešus ginčus su atskalūnais, rašė veikalus ir aiškino savo disertacijose galias tikėjimo tiesas. Vyskupui Valerijui mirus, Augustinas paėmė pilną vyskupijos valdžią.

P. P. Činikas, M.I.C.

Parašė Kun. Jonas P. Murphy, D.D., Ph. D.

Vertė Stasys P. Vaičaitis, M.I.C.

KRIKŠTO SAKRAMENTAS

(Gerb. Kunigo J. Karaliaus premijuotas vertimas)

(Tęsinys)

1. Sakramentas

Šiame perskyrime kalbame apie pačią apėigą arba išorinį ženklą. Kas jį sudaro? Šią apeigą arba išorinį ženklą sudaro išviršinis kūno plovimas, atliekamas tariant tam tikrus žodžius. Sakramento tolimesnė materija yra vanduo, o artimesnė — šiuo vandenimi kūno plovimas. Forma yra ši: "Aš tave krikštiju vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios"; arba kaip paš graikus: "Kristaus tarnas N. yra krikštijamas vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios." Leiskit išgaliau išaiškint šią Sakramento materiją ir formą.

MATERIJA: Šio Sakramento tolimesnė materija yra vanduo. Kad taip yra, įrodo Kristaus žodžiai, kuriuos tarė į Nikodemą, sakydamas, jog vanduo yra reikalingas atgimimui, duodančiam žmogui naują gyvybę. Čia negali būti jokio abejojimo, jog Kristus kalba tikrąją žodžių prasmę, o ne simboliu būdu. Po Kristaus Dangun Užžengimo matom, jog krikštijant, vanduo visad buvo vartojamas. Tokiu būdu diakonas Pilypas pakrikštijo aitiopų karalienės Kankadės kamaronį, kai tik jie privažiavo vandens. (Apd. viii, 38). Be to, visus šiuo klausimu abejojimus prašalina visuotinis Bažnyčios mokymas ir gyvenimas. "Dvylikos Apaštalų Mokslo" (t. y. veikalas parašytas apie 100 metais po Kristaus gimimo) autorius sako, jog imantieji krikštą panardy-

tinį arba tekančiam vandenį, arba, jei tokio nėra, stovinčiam prūdo vandenį, ir t. t. Jei šio krikštui nėra užtektinai vandens, pakanka tris kartus išpilti vandens ant galvos. Šventųjų Bažnyčios Tėvų raštai aiškiai rodo, kad bandymus prašalinti vandens vartojimą arba įvesti papročius priešingus apaštalų padavimui, Bažnyčia griežtai pasmerkusi kaipo naikinančius patį Sakramentą. Pavyzdžiui, jau antrame šimtųjų, randame Tėvų, kurie kovoja prieš klaidatikius, kaip tai gnostikus ir kvintilijonus, norinčius prašalinti vandens vartojimą, nes pagal jų mokslą, kadangi vanduo yra medžiaga, tai jau tuo pačiu esąs blogo šaltinis. Jiems visokia medžiaga pati savyje buvo kaž tokio blogo. Visoki kiti keisti prasimanymai, kaip tai vartojimas smėlio, vandens sumaišyto su aliejumi, arba ugnies, kad tai užimtų gryno vandens vietą, tuojau buvo pasmerkti.

(Čia primename skaitytojui, dažnai sutikšančiam šioje knygutėje Šv. Tėvų žodžius, nemanyti, kad šios citatos dedamos mintimi, tartum kokio nors vieno Tėvo paliūdytas vienur kitur patiektas pakankamai sudarytų padavimo argumentą. Šios citatos yra tik pavyzdžiai bendrojo tikėjimo ir gyvenimo, kurio Bažnyčia laikėsi; o tai sudaro tikrą padavimo argumentą.)

Nors bet koks vanduo buvo vartojamas teikiant Krikšto Sakramentą, tačiau, paprotys vartoti švęstą vandenį yra senas, ir Bažnyčioje bematant tapęs visuotiniu. Tai įvyko labai paprastu būdu, nes vanduo var-

tojamas krikšte, Šv. Dvasios veikimu yra pakeliamas į mūsų atgimimo įnagio priešasties poaukštį. Todėl, vertingai jis yra pašventinamas palaiminimu. Bažnyčios Tėvai dažnai ši paprotį mini. Šiandien liturgijoje turime labai seną maldą — paeinančią iš Bažnyčios Tėvų raštų, ypač Šv. Ambrozijaus — kuri vartojama šventinant krikštui vandenį didžiajame šeštadienyje ir Sekminių vigilijoje. Kadangi ji labai ilga, tai čia šios gražios maldos tik dalį paduosime.

“Tebūna šis šventas ir nekaltas padaras (vanduo) neliestas bet kurio pikto puoliko puolimo ir išvalytas nuo visokios nedorybės; tebūna gyvas šaltinis, atgimdantis vanduo, valanti banga, idant visi, kurie šia išganinga maudykle bus apiplauti, veikiant juose šventajai Dvasiai, pasiektų visiško atleidimo malonę.

“Todėl laiminu tave, vandens padare, Dievu gyvuojau, Dievu tikruoju, Dievu šventuoju, Dievu, kurs tave pradžioje žodžiu atskyrė nuo sausumos, kurio Dvasia skraidė virš tavęs.

“Kurs padarė, kad tu iš daugybės šaltinio ištekėjai, ir keturiomis upėmis liepė visą žemę suvilgyti. Kurs tave tyruose kartų, suteikęs malonumo, padarė geriamą ir trokštantiems žmonėms išskėlė iš uolos. Laiminu tave ir Jėzumi Kristumi, jo vienatiniu Sūnumi, mūsų Viešpačiu, kurs tave Galilijos Kanoje nuostabiu būdu savo galybe pavertė vynu: Kurs kojomis viršum tavęs vaikščiojo ir Jordane Jono tavyje pakrikštytas buvo. Kurs tave drauge su krauju iš savo šono išlieję ir savo mokiniams liepė tikintis krikštyti tavyje, sakydamas: Eikite, mokykite visas tautas, krikštydami juos Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu.

“Mums šių įsakymų laikantis, tu, visagalis Dieve, maloningai padėk, tu, meilingas, įkvėpk.

“Tu šiuos paprastus vandenį savo lūpomis palaimink, idant be įgimto valymo, kuriuo gali naudotis plaudamiesi kūną, tiktu taip gi valyti sielai.”

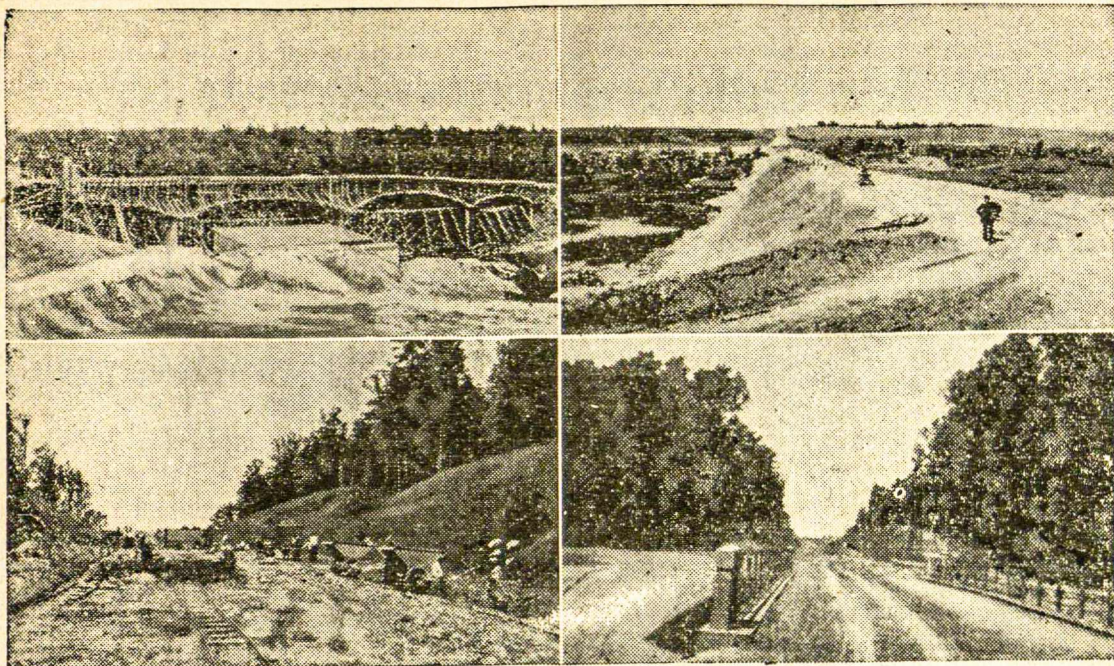
Sakramento artimesnė materija yra kūno plovimas vandenimi. Kaip atlikti šį plovimą? Kūno plovimas atliekamas vienu trijų būdų: a) panardinimu; b) vandens pylimu arba liejimu; ir c) šlakstymu. Kiekvienas plovimo būdas paaiškintinas.

PANARDINIMAS: Daugumas žmonių, net kai kurie ir katalikai, mano, jog kūno panardinimas, buvo vienintelis būdas, kurį Bažnyčia pirmiaisiais amžiais vartojo. Toks ma-

nymas yra be pamato. Žinoma, galima sakyti, jog panardinimas buvęs paprastas krikštijimo būdas, tačiau, lygiai įprasta buvo krikštyti stovinčius vandenį gal tik virš kelių ir pilant vandenį ant galvos. Ir vandens liejimas ir juomi šlakstymas buvo žinoma ir vartojama veikiausiai nuo pačios pradžios. Tai, ką minėjome iš “Dvylikos Apaštalų Mokslo” įrodo, kad vandens liejimas ir juo šlakstymas buvo laikoma galiojančia artimesniaja materija; daug kitų panašių citatų būtų galima pateikti. Įdomu pažymėti, jog kai kurie Naujame Įstatyme užrašyti krikštai buvo suteikti tokiose aplinkybėse, kuriose krikštyti kūno panardinimu būtų buvę tiesiog negalima; pavyzdžiui, kai Šv. Povilas pakrikštijo kalėjimo sargą ir visus jo namus (Apd. xvi, 33), arba kai trys tūkstančiai, Šv. Petro pamokslo atversti, visi kartu prisistatė pakrikštijami. Vėl, faktas, kad Šv. Povilas Ananijo namuose atsikėlė, kad būtų pakrikštytas (Apd. ix, 18) kartais aiškinama, jog jis nebuvo pakrikštytas panardinimu.

Kai krikštydavo panardinimu, tai kūną tris kartus panerdavo po vandenim. Paprotys panerti tik kartą, kilo rodos Ispanijoje. Į šį paprotį kai kuriam laikui kreiva akim buvo žiūrima, ne tai kad būtų kenkę krikšto galiojimui, bet kad buvo priešinga paprastam krikštijimo būdui. Sevilijos vyskupas, Leandras, šiuo klausimu kreipėsi į popiežių. Šv. Grigalius Didysis atsakė, jog toks krikštijimo būdas yra galiojantis, tačiau, kad Ryme įprasta panardinti tris kartus, išreikšti tris dienas, kurias Kristus išbuvo karste (P. L., t. lxxvii, c. 498), visą liturgiją remiant Šv. Povilo laiško į Romėnus žodžiais (c. vi), kur jis įrodo, jog mūsų krikštas atvaizduoja Kristaus mirtį. Antrą panardinimo būdą, kuriuo kaip jau minėjome — pilama vanduo ant stovinčio virš kelių vandenį asmens, — atvaizduoja labai įdomūs ir brangūs katakombose rasti paveikslai, kurie įrodo, jog senų senovėje šiuo būdu krikštyta ir duoda progos manyti, jog šis būdas dažnai buvo vartojamas.

VANDENS PYLIMAS: Krikštas suteiktas vandens pylimu ant galvos, pačiam asmeniui visai nesant vandenį, visad buvo pripažintamas kaip galiojantis krikštas, tačiau, iš viso ką žinom, nebuvo dažnai vartojamas, išskyrus kada reikalas vertė, pavyzdžiui, jeigu vandens trūko, arba asmuo sirgo. Tą patį galime pasakyti apie krikštą teikiamą šlakstymu. Tačiau, krikštas vandens pyli-

Didžiojo žemaičių plento statybos darbai: auga naujas tiesus plentas, kuris jungs Kauną

per miškus, per pelkes, per kalnus ir upes su Klaipėdos uostu.

mu, vis dažniau buvo vartojamas ir, pagaliau, kaip visi žinom, Rymo Bažnyčios apeigose išskirtinai vartojamas.

Ligonių krikštas buvo vadinamas "klinikiu" krikštu. Galimas daiktas, kad jis buvęs tikrai dažnai vartojamas ketvirtame šimtmetyj, bent Konstantinui gražinus ramybę, nes tada buvo įsigalėjęs nelemtas paprotys atidėlioti krikštą iki paskutinei gyvenimo akimirkai. Šį paprotį pagimdė noras būti laisvu nuo visokios kaltės ir bausmės patogiajame paskutinės ligos laike; prie šio papročio atsiradimo lygiai prisidėjo rimtumas, kuriuo į krikštą buvo žiūrima ir taip gi aiškus supratimas to aukštai dorovingo gyvenimo, kuris po krikšto būtų iš jų reikalaujamas.

Svarbu pažymėt, kalbant apie krikštą, teikiama vandens pylimu ar šlakstymu, kad artimesnė materija visad turi būti kūno plovimas. Galima sakyti, jog kūnas yra aplaujamas jeigu šlakstymu ar pylimu vanduo paliečia svarbesnę kūno dalį, kaip galvą ar krūtinę. Bet ar galima tą patį pasakyti, jei vien koja ar ranka yra vandens šiuo būdu paliesta? Visu tikrumu negalima į šį klausimą nei vienaip nei kitaip atsakyti. Aišku, jei kas, reikalo verčiamas, tokiu bū-

du krikštytų, pasitaikius progai, būtinai turėtų vėliau pakartot krikštą su sąlyga. (Šis klausimas bus vėliau aiškinamas.)

(*Bus daugiau.*)

SEMINARIJOS KOPLYČIAI AUKOS:

BINGHAMTON, N. Y.

Per *Seselę Bibijoną*: P. Carbine \$2.00, M. Yannon \$2.00; po \$1.00 — J. Lasko, Al. Lasko, J. Klenschik, J. Trajelenki, G. Nanni.

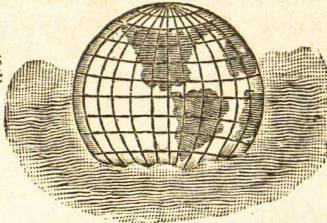
Kaun. Jokūbas Šlikas, Sheboygan, Wisc., lietuvių klebonas, atsiuntė \$500.00 vertės sąkyklą. Ir jam ir jo gerbiamiems parapijiečiams nuoširdžiai dėkojame.

RĖMĖJŲ AUKOS:

Kraujalis A. Miss, Chicago, Ill.	2.00
Grabauskas A. Mrs., Kenosha, Wis. ..	1.00
Link R. Mrs., Shenandoah, Pa.	3.00
Benkauskienė R. Mrs., Maspeth, N. Y.	3.00
Čubanavičius J. Mrs., Norwood, Mass.	3.00
Reklaitis R. M., Grand Rapids, Mich.	3.00
Juarceys Mary Mrs. N. Andover, Mass.	2.00
Varkalienė M., Chicago, Ill.	3.00
Noratavičius D., Hazardville, Conn...	2.00

*Visiems Rėmėjams nuoširdžiai dėkojame.
Tėvai Marijonai*

Katalikų Pasaulyje

VOKIEČIŲ KAT. KONGRESE DALYVAVO 150,000 ŽMONIŲ

Koelne, Vokietija. — Aacheme įvyko vokiečių katalikų kongresas. Dalyvavo daugiau kaip 150,000 tikinčiųjų. Procesijoje žygiavo daugiau kaip 21,000 vyrų. Buvo kone visi vokiečių vyskupai. Per iškilmingas Mišias pamokslą sakė Jo Emin. kardinolas Faulhaberis.

NORVEGIJOJE IŠVENTINTAS PIRMAS DOMINIKONŲ KUNIGAS

Oslo, Norvegija. — Šiame krašte nuo reformacijos laikų išventintas pirmas dominikonų kunigas.

Jis yra kun. Thorn. Jis buvo protestantas. Čia protestantų universitete jis ėjo teologijos mokslus. 1928 metais perėjo katalikybėn ir išvyko mokintis Katalikų Instituto seminarijoje Paryžiuje. Ten besimokindamas įstojo dominikonų novicijatan Norvegijoje.

Dominikonai savo pirmuosius namus Norvegijoje įkūrė 1922 m.

AIRIŲ PARLAMENTO SESIJA ATIDARYTA IŠKILMINGOMIS MIŠIOMIS

Dublinas, Airija. — Airijos naujo parlamento sesija atidaryta iškilmingomis votivėmis Šventosios Dvasios Mišiomis.

Pamaldos įvyko prokatedroje. Pamaldose buvo tarybos prezidentas de Valera su visais ministeriais, visų partijų, kariuomenės, policijos ir juriniai atstovai.

POPIEŽIUS ŽYMIAI SUSTIPRĖJO

Castel Gandolfo. — rugp. 15 d., Šventasis Tėvas Pijus XI pirmą kartą ilgesnį laiką pats vienas vaikštinėjo vasarinių rūmų soduose.

Kaip paprastai, automobiliu išvažiavo sodu alėjomis. Toliau apleido automobilį ir kelioliką minutų senelis laisvai vaikščiojo.

MEKSIKOJE VIS PLAČIAU ĮSIGALI KOMUNIZMAS

Washington. — Publikacijoje *Letters from Rome* rašoma, kad

Meksikoje komunizmas vis plačiau įsigali, nepaisant vyriausybės tvirtinimo, kad ji nesanti palanki komunizmui.

Meksikos vyriausybė dažnai dar ir tai pareiškia, kad ji neturi palankumo nė socializmui, nors mokyklas ir palaiko su socialistiško mokslo propaganda. Mat, ji su socialistiškais mokyklomis tikisi veikiau pakirsti krikščionybę, negu kitomis kokiomis priemonėmis.

Meksikoje kone visos darbininkų organizacijos yra raudonųjų gaivalų valdomos. Vienos jų daugiau, kitos mažiau persisunkusios komunizmo dvasia. Tačiau jos atvirai nepasisako komunistiškoms. Gal tai gudrybė, kad neišbaidžius darbininkų.

Letters from Rome pažymi, kad yra tik viena darbininkų organizacija, kuriai vadovauja žydas komunistas ir savo raudonumo neslėpia.

Tas žydas komunistas neseniai pareiškė, kad kaip ilgai J. Valstybės bus priešingos fašizmo sąjudžiui, Meksikos komunistai raliuos amerikiečiams ir visados stovės J. Valstybių pusėje. Bet jei, girdi, ta šalis nekovos prieš fašizmą, Meksikos komunistai reikalauš meksikonų vyriausybės, kad ji visą lotynų Ameriką sueiliuotų prieš J. Valstybes.

Pagalvokite, Meksikos raudonieji nykštukai grasina šios šalies arui! Netoli tas laikas, kai Dėdė Samas pareikalauš Meksikos išnaikinti pas save raudonųjų sąjudį.

VOKIEČIŲ VYSKUPAI DĖKOJA JUNGT. VALSTYBIŲ HIERARCHIJAI

Washington. — Osnabrucko, Vokietijoje, vyskupas W. Berning Vokietijos katalikų episkopato vardu dėkoja J. Valstybių katalikų vyskupams už jų rūpinimąsi vokiečiais katalikais bėgliais, kuriems lemta atvykti į šį kraštą be reikalingų gyvenimui fondų.

Vyskupas Berning parašė laišką Detroito arkivyskupijos ganytojui, arkivyskupui E. Mooney, kurs yra Nacionalės Katalikų Gerovės konferencijos administrativio boardo pirmininkas.

600 NAUJŲ KIELIKŲ BUS PADIRBTA BUDAPESTO EUCH. KONGRESUI

Budapestas, Vengrija. — Vengrijos katalikų visuomenės aukomis bus parūpinta 600 naujų kielikų, reikalingų įvyksiančiam čia ateinančiais metais tarptautiniam Eucharistiniam kongresui.

Šie kielikai bus pažymėti, kad jie tarnavo Eucharistiniam kongresui. Po kongreso bus išdalinti neturtingoms bažnyčioms ir kopyčioms.

15 SESERŲ VIENUOLIŲ IŠVYKO Į KINIJĄ

Ossining, N. Y. — 15 seserų vienuolių iš Šv. Dominiko kongregacijos išvyko į misiones Kinijoje ir kitose Azijos Rytų vietose.

Kai kurios jų vyksta į Šanghajų, Mandžiuką ir Pietų Kiniją.

ŠVENTASIS TĖVAS PALAIMINO DIDELĘ ŠEIMĄ

Drysdale, Ont., Kanada. — Prancūzų bendruomenės Šv. Petro parapijoje gyvena Onezibe Masse su žmona. Jis yra 47 m., o jo žmona 46 m. amžiaus. Turi 21 vaiką.

Šventasis Tėvas Pijus XI šiai didelei šeimai prisiuntė specialų apaštališką palaiminimą per Londono dioclezijos vyskupą J. T. Kidd. Šv. Petro bažnyčioje įvykusiose iškilmingose pamaldose pats vyskupas asmeniškai įteikė šeimai Popiežiaus laiminimą.

LIETUVIAI AMERIKOJE

FEDERACIJOS KONGRESAS ŠIEMET BUS NEPAPRASTO POBŪDŽIO

Kongreso koncertas bus transluojamas per radiją

Kun. Pr. M. Juro, Lawrence lietuvių parapijos klebono, rūpesčiu pavyko susitarti su WLLH, Lowello stoties vadovybe, kad ALRK Federacijos Koncerto programa, antradienį rugpiūčio 24 d., nuo 8:00 val. vakare iki 9:00 val. būtų transluojama per radio iš Šv. Marijos parap. svetainės. Programo svarbiau-

sia dalis bus J. E. vyskupo Reimio kalba.

Federacijos Kongresas įvyks rugpiūčio 24, 25 ir 26 d.d., 1937, Lamrence Šv. Pranciškaus lietuvių parapijoje.

Federacijos Kongreso Rengimo Komisija, kuriai vadovauja kun. P. Juras, rupestingai ruošiasi prie šio didžiulio kongreso. Jau atspausdinta istorinė 100 puslapių knyga-programa, kurioj telpa kelių mūsų išeivijos žymiųjų vadų referatai.

NAUJA MOTERŲ SAJUNGOS CENTRO VALDYBA

Ketvirtadienio vakarą, rugpiūčio 19 d., baigėsi Moterų Sąjungos 18-sis seimas. Paskutinėj sesijoje išrinkta Centro Valdyba, į kurią įėjo: pirm. E. Paurazienė iš Detroit, Mich.; vice pirm. E. Statkienė iš Chicago, Ill.; rašt. M. Vaičiūnienė iš Cicero, Ill.; išd. A. Šimutienė iš Chicago, Ill.; išdo glob. M. Brenzaitė iš Chicago, Ill., ir J. Laukaitienė iš Springfield, Ill. Organo ("Moterų Dirvos") redaktorė užgirta senoji, būtent, S. Sakalienė.

BAŽNYT. CHORAS LAIMĖJO DOVANĄ

Cleveland, Ohio. — Sekmadienį, rugpiūčio 8 d. Šv. Jurgio choras dalyvavo dainavimo konteste ant laivo. Ta proga buvo suteikta per St. Artschuler WJAY radio direktorių. Slovenų vyrų choras gavo pirmą dovaną, o Šv. Jurgio bažnytinis choras antrą dovaną, dvidešimtš dolerių pinigais.

Be to, visas programos buvo transliuojamas per radijo čia Amerikoje ir Lietuvoje, Kaune. Radio kompanija mušė telegramą į Kauną, kad ten klausytųsi mūsų choro dainų. Choras dainavo penkias smagias tautiškas dainas, kurios gražiai nuskambėjo po plačias oro bangas. Chorui vadovavo Vincas Greičius, Regina Greičiūtė akompanavo.

IŠVYKSTA NAUJOKYNAN

Teko patirti, kad Šv. Petro (So. Boston) lietuvių parapijos jaunuolis, ir *Laivo* bendradarbis, studentas Antanas Jurgelaitis, rugpiūčio 11 d. gavęs telegramą, kviečiantį jį atvykti ir pradėti bandymo metą Dominikonų Naujokyne, Springfield, Kentucky, šiomis dienomis apleido savo tėvelius ir išvažiavo.

Stud. Antanas Jurgelaitis praeitą žiemą mokėsi Dominikonų Kolegijoje, Providence. Atostogų metu darbavosi Šv. Petro lietuvių

parapijoje su jaunimu ir buvo parapijos Vasarinės Mokyklos vedėju. Atliekamą laiką sunaudojo dirbdamas *Darbininko* redakcijoje.

Stud. Antanas yra labai gražios dvasios jaunikaitis, tikras lietuvis, mokas gražiai lietuvių kalbą, nors gimęs ir augęs šioje šalyje.

Dominikonų Naujokynę neturės progos dirbti pradėtą žurnalistikos darbą, bet pasiryžęs ne tik nepamiršti lietuvių kalbą, bet dar labiau ją patobulinti, skaitydamas dvasinio turinio knygas lietuvių kalboje. Tokių knygų vežasi gražų rinkinį.

Laivo redakcija savo nuoširdžiam bendradarbiui linki Dievo palaimos.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

ALYTUJE STATOMOJE BAŽNYČIOJE TILPS 3,000 ŽMONIŲ

Alytus (per paštą). — Paskelbtuoju Alytaus katalikų bažnyčios eskizinio projekto konkursu, bažnyčia turės būti suprojektuota 3,000 žmonių, įskaitant ir apie 500 sėdimų vietų. Be to, tame pačiame pastate turės būti ir koplyčia 100—150 žmonių. Po bažnyčia numatytas pusrūsis, kuriame turės būti salė parapijos susirinkimams 300—400 žmonių, įvairūs sandėliai bažnyčios reikmenims, centrinio apšildymo kaitilinė, kuro sandėlis ir dviejų kambarių ir virtuvės butas sargui-pečkuriui.

Bažnyčia bus mūrinė, stogas čerpėmis dengtas. Manoma, bažnyčia kainuos apie 700,000 litų.

Statomoji Alytaus bažnyčia bus viena didžiausių bažnyčių provincijoje.

TAURAGNŲ BAŽNYČIAI YRA 550 METŲ

Tauragnai. — Bažnytinis archyvas rodo, kad šiemet sueina 550 metų, kai Tauragnuose buvo pastatyta pirmoji katalikų bažnyčia ir įkurta Tauragnų parapija.

Pirmoji Tauragnų katalikų bažnyčia buvusi ne dabartinėje vietoje, bet 3 kil. toliau, prie gražaus Taurapilio piliakalnio ir prie giliausiojo Lietuvoje Tauragno ežero, kurs laiko piliakalnį apsupęs beveik iš trijų pusių.

Padavimas apie Tauragnų bažnyčios atsiradimą sako, kad toje vietoje, kur dabar yra Taurapilio piliakalnis, žiloje senovėje gyvenęs vaidila, vaidilutės, degusi šventoji ugnis prie šešo ažuolo. Paskiau atsiradę žmonės, kurie pradėjo skelbti naują religiją

(krikščionybę) ir tie žmonės toje vietoje, kur degusi šventoji ugnis supylė aukštą kalną. Taip atsiradęs piliakalnis.

Bažnytinis archyvas sako, kad dar prieš 200 metų prie Taurapilio piliakalnio buvusi nedidelė koplytėlė, bet tuo laiku jau ir dabartinėje vietoje stovėjusi Tauragnų bažnyčia.

Dabartinė Tauragnų bažnyčia medinė, statyta maždaug prieš 60 metų. Bažnyčios viduje yra senų paveikslų. Tauragnų bažnyčia yra labai gražioje vietoje, prie dviejų didelių ežerų.

NEŽINOMO KUNIGO KAPAS

Kaunas. — Vyžuonių bažnyčioj, bedarant remontą, buvo rastas karstas su labai kukliais kunigo palaikais. Tačiau apie to kunigo mirtį ir laidojimą nieko vietinėse bažnytinėse registracijos knygose neminima, nors tos knygos vedamos nuo 1769 metų.

Liepos 31 dieną tie velionies palaikai kaip nežinomo kunigo buvo su priderama pagarba palaidoti. Ta proga pamokslą pasakė kun. Liepa. Palaikai, manoma, bus apie 200 metų senumo.

ATNAUJINTA KRETINGOS BAŽNYČIA

Kretinga. — Parcinkulio atlaidai (rugsėjo 2 d.) jau bus švenčiami atnaujintoje bažnyčioje. Išdažytos sienos ir lubos, atnaujinti visi altoriai. Nupiešti du nauji paveikslai: šv. kunigo Jono Bosko ir Terešės Kūdikielio Jėzaus. Pasidabruoti šv. Antano, šv. Pranciškaus ir šv. Panelės Marijos metaliniai rūbai.

Šiemet Parcinkulio atlaidai bus švenčiami draug su Jūros diena Klaipėdoje, tad Kretinga susilauks daug svečių ne tik iš Žemaičių žemės, bet ir visos Lietuvos.

— Tarptautinės katalikų studentų sąjungos Pax Romana suvažiavime Paryžiuje Lietuvos ateitininkams atstovavo dr. Leimonas, J. Senauskas, J. Vinkelis, be jų buvo dar 13-ka ateitininkų.

Platinkite naudingiausį laikraštį Tėvų Marijonų savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. Canal 7790

T. Marijonų Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c